

ning end ved vore andre Grænser. Der har været overordentlig let Adgang, og det er blevet benyttet ikke alene af de tyske Arbejdsgivere, men ogsaa af danske Arbejdsgivere til at trække en Masse Mennesker Syd fra herind til meget billige Lønninger. Den højtærede Justitsminister sagde selv, at de i Justitsministeriet havde konstateret, at der var kommet Tjenestepiger herop at tjene for 600 Mark om Aaret. Vore Organisationer har konstateret Masser af Tilfælde; det drejer sig ikke om enkelte, men sikkert om Tusinder af Tilfælde. I Flensborg er der udstedt over ti tusinde Grænsepas, hvorpaa man har Lov til at gaa ind, og en meget stor Del er kommet herop for at trykke Lønningerne for vore Folk. Naar de bliver arbejdsløse, bliver de subsistensløse, fordi vore Organisationer naturligvis nægter at udbetale dem Arbejdsløshedsunderstøttelse, og deraf følger alt det andet. Der er nu truffet Aftale om en bestemt Ordning mellem vore Organisationer og Justitsministeriet af samme Art som den Ordning, der gælder for det øvrige Danmark, at de, der skal herop for at arbejde, skal have Opholdstilladelse. De maa ikke arbejde paa Grænsepas, og de Overenskomster, der er truffet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, skal respekteres. Jeg er den højtærede Justitsminister taknemmelig for, at denne Ordning er gennemført, thi det er min Overbevisning, at derefter vil al Snakken om Udvisningerne høre op. Mit Parti vil naturligvis stille sig paa samme Standpunkt overfor Tyskland som overfor Sverige og Norge og de andre Lande. Naar disse Lande spærrer Adgangen for danske Arbejdere paa Grund af Arbejdsløshed, maa vi naturligvis stille os paa det samme Standpunkt og sige, at vi fører Kontrol med den Arbejdskraft, der kommer herind, saa længe disse unormale Forhold gælder.

Med Hensyn til det nationale Spørgsmaal slutter jeg mig ganske til det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Mads Gram indtog, det Standpunkt, som jeg ogsaa stod paa ved Finanslovsforslagets Behandling. Det er ganske givet, at vil man have en folkeretlig Afgørelse af Spørgsmaalet, kommer man til at dele Smerterne; vil man have en Afgørelse af det nationale Spørgsmaal, eller hvad man kalder det, med Vaaben i Haand, har man Udsigt til at tage hele Smerten eller vælte den over paa de andre. Her har vi delt Smerterne, og vi har faaet den Afgørelse, vi kun kunde faa, naar vi stillede os paa Folkerettens Grund. Naar man fra tysk

Side, fra tyske Blades Side, som det ærede Medlem Hr. Holstein udtalte, er begyndt at protestere mod denne Grænse, er det de Herrers egen Skyld. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og jeg mødtes i Begyndelsen af 1919 i Bern sammen med Repræsentanter for det internationale Socialdemokrati. Vi var Medlemmer af en Kommission, hvor de tyske Socialdemokrater lige fra de yderste Radikale med Kurt Eisner til den tidligere Udenrigsminister Hermann Müller var enige om, at Tyskland udmærket kunde gaa med til, at der skete en Afstemning indenfor det afsluttede Omraade, som er kommet til Danmark, og at denne Afstemning skete en bloc. Det er min Overbevisning efter det Skøn, jeg erhvervede mig gennem den tyske Presse og gennem de ansvarlige Politikere i Tyskland, at det, som disse mine Partifæller udtalte paa Bernerkonferencen, var Udtryk for den offentlige Mening, og først den Gang det ærede Medlem Hr. Holstein og hans Meningsfæller ikke alene stillede Krav om, at der skulde afstemmes i Mellemslesvig, men tillige gik over til at hævde det Standpunkt, at hvad enten man stemte for at ville til Danmark eller ikke, skulde Mellemslesvig til Danmark, først da begyndte man at protestere i Tyskland, da skrev den tidligere Gesandt i København Hr. Brockdorff Rantzau en Artikel i „Norddeutsche allgemeine Zeitung“, hvori han stærkt bebrejdede den danske Befolkning, at den ikke mere stod paa Folkerettens Grund; det var imidlertid ikke den danske Befolkning, det var det ærede Medlem Hr. Holstein og hans Partifæller. Socialdemokratiet og andre Partier holdt stadig fast paa, at de vilde have en folkelig Afgørelse af dette Spørgsmaal. Naar man nu fra tysk Side, som det gøres gældende, protesterer mod den Grænse, der er sat, er det de Herrers egen Skyld, det er dem, der først og fremmest har gjort gældende, at de ikke vil respektere en saadan Afgørelse, og som man raaber i Skoven, faar man naturligvis Svar. Jeg kan ogsaa med Tilfredshed konstatere det Dementi, Justitsministeren her i Dag har givet overfor det høje Ting, men paa den anden Side vil jeg ogsaa gerne mane vore Blade til at optræde med Ro og uden alt for stor Anmasselse overfor Tyskerne; det vil selvfølgelig i allerhøjeste Grad hjælpe til, at Forholdene i Sønderjylland falder fuldstændig i Lave. Det kan ikke nægtes, at der er Blade dernede, som fremstiller Tyskland og den tyske Befolkning som